

HỒI 405

Điều Thủ Không Không

Ba người đầu bịt khăn đen chỉ lộ ra đôi mắt, phiêu phưởng như u linh chạy dọc theo hành lang, ngay lúc đó chợt vang lên tiếng chân bước trên sàn thuyền từ cửa khoang truyền tới, càng lúc càng gần.

Lúc này Khấu Trọng đang phóng qua hai dãy phòng ở bên lối đi, cách căn phòng ở cuối tới bảy tám bước, không còn kịp quay trở lại nữa, chẳng còn cách nào khác bèn đẩy cửa căn phòng ở bên trái gần nhất rồi nhảy vào, gã đã quyết định trong phòng dù là thiên vương lão tử hay tiên phật thánh tăng gì cũng sẽ lập tức dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai chế trụ, phải chế phục được địch nhân trước khi hấn ta kịp phản ứng.

Hầu Hi Bạch và Từ Tử Lăng lần lượt lách vào phòng, Từ Tử Lăng thuận tay đóng cửa lại, đúng lúc cửa khoang bên ngoài được mở ra.

Trong phòng tối đen, cửa sổ đóng im ỉm.

Khấu Trọng đứng ở đầu giường, trên giường lò mờ nhìn thấy có người đang quẩn mình ngủ trong chăn, Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch tự nhiên nghĩ là do Khấu Trọng đã ra tay.

Hai gã lập tức chuyển mình đến đứng hai bên cửa phòng, nếu có bất kỳ ai tiến vào thì trước hết phải vượt qua được liên thủ tấn công của hai gã.

Tiếng chân vang lên trước cửa rồi dừng lại trước cửa phòng ở cuối thuyền, một giọng nói già nua vang lên: "Thiếu gia, An gia tới rồi!" Một hồi lâu sau Dương Hư Ngạn từ trong phòng nói vọng ra: "Mời hấn vào phòng khách uống trà sâm, ta lập tức đến ngay."

Lão già lĩnh mệnh đi ngay.

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch đưa mắt nhìn nhau, trong lòng rất lấy làm lạ. Ban đầu bọn họ cứ tưởng đây là thuyền của Vinh Giáo Giáo, hiện giờ xem ra Dương Hư Ngạn lại chính là chủ nhân, nếu không lão già đó sẽ phải xin phép Vinh yêu nữ mới đúng.

Khấu Trọng đi đến bên cạnh Từ Tử Lăng, ba người ngưng thần lắng nghe. Qua nhiên vang lên tiếng mặc y phục loạt xoạt, mọi người ai nấy đều rất hứng thú. Từ trước tới giờ Dương Hư Ngạn trên giang hồ tự xưng là Ảnh Tử Thích Khách, đến không ai hay, đi không

dấu tích, ai nấy nghe danh cũng phải xanh mặt, thế mà lần này để cho ba gã tình cờ bắt gặp, lại còn bị theo dõi hành tung để mưu đồ bất thiện, xem ra thật khiến cho người ta phải ồ lên thán phục.

Lại nghe Vinh yêu nữ lên tiếng: “Đúng là mất hứng quá, không sớm không muộn lại đúng vào thời khắc quan trọng thế này.”

Dương Hư Ngạn trầm giọng: “Nếu không có chuyện khẩn yếu thì tên An béo này không đến tìm ta đâu, để ta đi xem hắn có gì để nói không.”

Cửa phòng mở ra, hai người ra khỏi phòng rồi quẹo trái theo cầu thang đi xuống phòng khách.

Khấu Trọng nói nhỏ vào tai Từ Tử Lăng: “Trên giường có một nữ nhân bị người ta cho uống mê dược, đang hôn mê bất tỉnh, ngươi lại xem sao.”

Từ Tử Lăng hết sức ngạc nhiên đi đến bên giường.

Khấu Trọng và Hưu Hi Bạch đứng ở hai bên gã, thấy Từ Tử Lăng giật bắn mình hô khẽ: “Đây không phải là Kim Hoàn Chân sao?”

Vu Ô Quyển, Đinh Cửu Trọng, Chu Lão Thán và Kim Hoàn Chân đều là đồ đệ của Tà Đế Hưởng Vũ Điền, bởi vì tranh giành Tà đế Xá lợi mà sinh hục hặc với nhau. Ngày đó trong bí động mê cung, Thạch Thanh Tuyền đã dụ bốn tên này vào trong động, rồi dùng tiếng tiêu thổi động dơi tập kích bọn chúng, Đinh Cửu Trọng bị Từ Tử Lăng giết chết, sau đó Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán lần lượt bị Vu Ô Quyển dùng thủ đoạn đề tiện ám hại, trọng thương bỏ chạy mất tăm mất tích, không ngờ vào lúc này Kim Hoàn Chân lại xuất hiện trên thuyền của Dương Hư Ngạn, bất lực để mặc địch nhân muốn giết muốn mổ tùy ý, thật khiến người ta cảm thán.

Kim Hoàn Chân là một trong những người hiểu rõ cách sử dụng Tà đế Xá lợi, ả đã có mặt ở đây chứng tỏ Dương Hư Ngạn cũng đã biết thủ pháp sử dụng rồi.

Khấu Trọng hạ giọng hỏi: “Có dẫn ả trốn đi không?”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Loại người này có chết cũng không đáng tiếc, bọn ta cũng chẳng nên chuốc thêm phiền não, ngươi và Tiểu Hưu đi dò xét trong phòng ốc một lượt, ta phụ trách nghe lén cuộc nói chuyện của bọn chúng.”

Khấu Trọng đáp một tiếng rồi cùng Hưu Hi Bạch lách ra ngoài cửa. Từ Tử Lăng nằm phục xuống đất đồng tai nghe ngóng.

Giọng An Long từ phía phòng khách vang lên: "Vân Soái đã đến Trường An rồi."

Từ Tử Lăng không ngờ lại nhận được tin tức tốt như vậy, biết là Vân Soái đã sống sót thoát khỏi độc thủ của Thạch Chi Hiền, không kiềm được nổi vui sướng vô bờ.

Khấu Trọng và Hưu Hi Bạch lần lượt lên vào căn phòng hào hoa của Dương Hư Ngạn và Vinh Giảo Giảo, vô luận là giường tủ bàn ghế, trang trí bày biện đều hết sức khéo léo.

Hai người không nói tiếng nào lập tức chia nhau tìm kiếm kỹ lưỡng, cuối cùng khẳng định Dương Hư Ngạn không hề để Ấn quyền trong phòng, bèn hợp lại thương lượng.

Khấu Trọng nói: "Căn phòng lướt mắt một cái đã nhìn thấy hết cả, chỉ có nước nắp dưới gầm giường mà thôi, chỗ đó để ta nắp là được, chỉ cần các người có thể dẫn dụ y ra ngoài vào lúc thích hợp, ta có thể động thủ lấy đồ vật được rồi."

Hưu Hi Bạch lắc đầu: "Ở gần quá như vậy thì Dương Hư Ngạn nhất định sẽ cảm nhận được."

Khấu Trọng tự tin đáp: "Ta chẳng những có thể bế khí trong thời gian dài mà còn có thể vận công đóng các lỗ chân lông lại, không để phát ra hơi nóng, bảo đảm y không thể nào phát hiện ra được đâu."

Hưu Hi Bạch vẫn không an tâm: "Trừ phi huynh có thể đoạn tuyệt hần sinh cơ, nếu không chỉ cần tiếng tim đập cũng khiến Dương Hư Ngạn sinh lòng cảnh giác rồi, kế này không làm được đâu."

Khấu Trọng cười khở: "Huynh suy tính cũng chu đáo lắm, nhưng ngoại trừ cách này ra thì còn biện pháp nào nữa?"

Hưu Hi Bạch đáp: "Bọn ta quay trở lại căn phòng khi nãy rồi nói tiếp. Hiện tại bọn ta đã nắm được tình hình thực tế của Dương Hư Ngạn, thực lực hơn hẳn y. Đến lúc cần thì cứ động thủ đoạt vật thôi."

Khấu Trọng chau mày: "Chính vì bọn ta đang chiếm thượng phong nên có muốn trộm cũng phải làm sao cho khéo léo tinh xảo một chút, làm cho y nghi thần nghi quỷ không biết được ai là kẻ trộm, cái đó là là 'Thượng Binh Phạt Mưu' (Dùng binh dụng mưu). Hà hà, kế bên là chỗ nào vậy?"

Hưu Hi Bạch đáp: "Đó là hai gian phòng ngủ. Nhớ khi nãy khi chúng ta vào đây, hai bên trái phải đều có cửa phòng không?"

Khấu Trọng mau chóng di chuyển tới sát tường, dán tai nghe ngóng rồi thò tay ra hỏi: “Có thứ gì sắc bén cỡ như chủ thủ không?”

Hầu Hi Bạch rút Mỹ Nhân phiến ra: “Thứ này có thể dùng như chủ thủ, huynh muốn mở một lỗ trên tường à?”

Khấu Trọng cười đáp: “Huynh cũng sáng dạ đấy, bọn ta đục mấy lỗ chuột gặm trên tường, sao đó toàn bộ do lão tử ta thi triển bản lĩnh cách không đoạt vật, lấy Ấn quyền ra ngoài.”

Hầu Hi Bạch mắt sáng rực: “Không làm thì thôi, làm phải làm cho trót. Bọn ta cứ khoét ba cái lỗ ở cả hai bức tường, xem xem tình huống thế nào rồi xuất thủ từ lỗ hổng thích hợp. Chỉ có điều huynh có bản lĩnh dùng nội kinh chộp lấy vật ở ngoài hai trượng hay không?”

Khấu Trọng đáp: “Chỉ là lời nói gạt người thôi, nhưng chỉ cần có một sợi dây vải thì tay của ta sẽ được nối dài ra. Lại đây, động thủ mau lên, đừng cắt phải cho gọn ghẽ để còn lắp tường vào lại như cũ được. Ta phụ trách khoét mấy lỗ để nhìn ra ngoài.”

Hai gã chia nhau hành động, trong chớp mắt đã xong đầu vào đấy, đúng lúc đó thì Từ Tử Lăng về tới, nói: “An Long đi rồi!” Dương Hư Ngạn và Vinh Giáo Giáo đi vào phòng, hoàn toàn không chút nghi ngờ đại địch đã mai phục ở hai bên chờ thời cơ ra tay.

Phòng phía bên trái tối đen như mực, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi bệt xuống sàn, bế khí thu liễm công lực lắng lắng chờ đợi. Khấu Trọng còn dùng ngón tay bịt kín mấy lỗ hổng để tránh tình trạng ánh sáng không đều khiến Dương Hư Ngạn sinh lòng nghi ngờ.

Mấy lỗ này đều nằm ở phía dưới một cái kỷ nhỏ, cực kỳ kín đáo.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau không dám nói gì.

Sau đó là tiếng hai người quăn riết vào nhau, bọn chúng rõ ràng đã quá háo hức, không để lãng phí một giây một phút nào.

Vinh Giáo Giáo hỗn hển hỏi: “Đứa con trong bụng Thục Ni là của huynh phải không?”

Dương Hư Ngạn đáp: “Đương nhiên rồi, đáng cười là Lý Uyên trước giờ tự nhận mình là kẻ sành sỏi, không ngờ lại không phát hiện ra Thục Ni không còn trong trắng nữa.”

Vinh Giáo Giáo cười: “Huynh định tạ ơn nô gia thế nào đây? Nếu không phải ta truyền bí thuật cho nàng ta, thì làm sao mà qua mặt Lý Uyên được.”

Dương Hư Ngạn phá lên cười một cách thâm tà: “Tạ ơn tiểu dame phụ như nàng chỉ có một phương pháp duy nhất mà thôi.”

Tiếp đó là tiếng cỏi quần áo sột soạt vang lên.

Khấu Trọng nháy mắt ra hiệu với Từ Tử Lăng rồi bỏ tay ra dán mắt vào lỗ hổng quan sát.

Trong đầu Từ Tử Lăng chợt hiện ra thân hình mỹ lệ mê người và mặt hoa đầy nét phong tình của Vinh Giảo Giảo, không khỏi cảm thấy vô cùng kích thích.

Khấu Trọng vừa chăm chú quan sát vừa giơ tay ra hiệu, ý muốn nói bọn chúng đã cỏi quần áo quảng vương vải đầy mặt đất.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ Hầu Hi Bạch ở phòng bên kia chắc cũng đang dõi mắt theo dõi.

Bây giờ hai người bọn chúng nằm lăn ra giường, tiếng cọt kẹt vang lên.

Khấu Trọng ngồi thẳng người lên nói thầm với Từ Tử Lăng: "Thành công rồi!" Gã đưa tay đến chỗ tường đã khoét khi này, giờ chuông vận kinh nhẹ nhàng hút mảnh tường vỡ sang một bên.

Từ Tử Lăng cúi đầu nhìn ra thì thấy Bất Tử ấn quyền được bọc chặt bởi mấy lớp vải dầu cùng mấy món y phục nằm vương vãi trên sàn, chỉ cách lỗ hổng trên tường khoảng nửa trượng.

"Đùng đoàng!"

Giờ tý đã đến, trong Hoàng cung bắn ra hai viên pháo lớn đón mừng năm mới, tiếng pháo vang động khắp trong thành.

Khấu Trọng thầm kêu tuyệt hảo, dùng nội kinh phóng sợi dây vải trong tay ra ngoài, sợi dây linh hoạt như đầu rắn hướng thẳng đến mục tiêu.

oOo

Tiếng pháo tung bùng giòn giã đánh thức Khấu Trọng ra khỏi giấc ngủ say, bên ngoài song cửa bụi tuyết mùa xuân lất phất đầy trời.

Nhớ tới vẻ mặt hoan hỉ của Hầu Hi Bạch đêm qua khi đã hợp nhất hai nửa Ấn quyền, trong lòng gã cũng cảm thấy rất an ủi.

Hiện tại bọn gã tuy chưa làm gì được Thạch Chi Hiền, nhưng đã gây đả kích và ảnh hưởng về nhiều mặt đến địch nhân đáng sợ này.

Tiếp theo là đến Tứ Xuyên Bàn Cổ An Long.

Chỉ cần giết chết tên này, Thạch Chi Hiền coi như bị cắt đứt đầu mối liên lạc.

Khẩu Trọng nháy vọt ra khỏi giường, sau khi chải đầu rửa mặt xong thì rút thanh Tỉnh Trung Nguyệt đã bị người ta đổi thành của giả ra, thần thờ ngấm nhìn cả nửa ngày rồi thở dài chán nản.

Gã tuy có cảm tình thâm sâu đối với Tỉnh Trung Nguyệt, nhưng trong lòng cũng hết sức mâu thuẫn, thanh đao này nói cho cùng cũng là quà do cừu nhân Tiêu Tiễn tặng cho, gã sử dụng nó không khỏi có chút không thoải mái.

Ôi, có lẽ tốt hơn là không lý gì đến Loan Loan, để cho Tỉnh Trung Nguyệt chìm hẳn vào quên lãng. Bằng vào công lực hiện thời của gã, thanh đao nào vào tay cũng có thể biến thành thần binh lợi khí. Đi đến đại sảnh thì thấy không khí lễ hội tràn ngập, toàn bộ Sa gia lớn nhỏ tập hợp một chỗ chúc mừng lẫn nhau, nói toàn những lời may mắn cát tường.

Khẩu Trọng vừa bước vào thì cả sảnh náo loạn cả lên, ai nấy đều cố chen tới chúc mừng gã.

Sau khi tiếp lấy phong bao đồ to kình do lão gia tử đặc biệt kính tặng, Thường Hà kéo gã qua một bên ngồi xuống nói: "Thái tử Điện hạ đánh giá rất cao cách xử lý của huynh đêm qua, đúng là cao tay thật, ai có mặt ở đó đều thấy rõ Mạc Vi của Thiên Sách Phủ đã thua rồi, thương thế của hắn thế nào?" Khẩu Trọng vốn chẳng hề nghĩ đến chuyện này, lại nhớ đến cuộc hẹn với Thượng Tú Phương, đáp: "Ta chỉ nghĩ theo cách của người hành nghề y mà thôi, kinh mạch bị thương của hắn chỉ cần tiểu đệ châm cứu thì không có gì đáng ngại nữa, trong vòng mười ngày có thể phục hồi lại như xưa."

Đại thiếu gia Sa Thành Công bước tới khuyên mời: "Bọn ta đến Minh Đường Oa chơi một chút để thưởng xuân đi."

Thường Hà đáp: "Ta còn phải cùng Mạc huynh đến chúc mừng năm mới chỗ Thái tử, e rằng sẽ tới muộn một chút."

Lại quay sang hỏi Khẩu Trọng: "Mạc huynh có thích vào đồ trường chơi hay không?"

Khấu Trọng kêu khổ thầm trong bụng, lập tức đáp ngay: "Ta khi rảnh rồi cũng có chơi vài ván, nhưng phải đến chúc mừng năm mới ở Thái Tử phủ, phải đi sớm một chút, đêm qua ta đã hẹn chữa bệnh cho Thượng tiểu thư ở Thượng Lâm Uyển rồi."

"Có khách đến!" Ba người tạm thời không nói nữa nhìn ra cửa lớn.

Chỉ thấy Độc Cô Phượng tươi cười đáng yêu đúng lúc đó tiến vào, đôi mắt đẹp quét một vòng quanh sảnh, khi lướt qua Khấu Trọng mắt chợt sáng rực lên, duyên dáng mỉm một nụ cười mê hồn, sau đó mới đi về phía Sa lão gia tử và Sa phu nhân đang ngồi tại chủ vị ở góc phía bắc.

Khấu Trọng trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ, Độc Cô Phượng trước giờ chỉ ưa thích thanh niên tuấn tú, sao mà lại có ý thích thú tên thần y xấu xí như mình vậy chứ?

oOo

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ ngồi trong ngôi nhà tạm ở phường Sùng Hiền, ung dung thong thả uống trà thưởng tuyết.

Lôi Cửu Chỉ nói: "Theo lời nói của đệ, các người đã trộm được số hỏa khí của Âm Quý Phái, nhất định sẽ làm bọn chúng luống cuống tay chân, phải thu thập thêm hỏa khí từ nơi khác đến. Chỉ có điều thời gian cấp bách như vậy, phải đi đến đâu để tìm đây?"

Từ Tử Lăng hớp một ngụm trà nóng, đáp: "E là chỉ có mình Loan Loan là biết được chuyện này thôi. Hiện tại có thể khẳng định âm mưu của bọn chúng sẽ phát động vào ngày mừng bốn, mục tiêu là Lý Thế Dân."

Lôi Cửu Chỉ trầm ngâm nói: "Nếu có thể nhân lúc bọn họ phát động tấn công gây náo loạn, bọn ta thừa cơ đem bảo tàng đi khỏi thì sẽ chắc chắn hơn nhiều."

Từ Tử Lăng cười khổ: "Vấn đề là bây giờ đến cái bóng của bảo tàng ở đâu bọn ta cũng chẳng biết được. Nếu lồi vào bảo tàng quả thật nằm trong Vô Lậu tự thì thật quá xui xẻo. Nói thẳng ra, dù ta và Khấu Trọng liên thủ cũng sợ không thắng nổi Thạch Chi Hiền. Bất tử ấn pháp của y vốn không sợ bị nhiều người vây công đâu."

Lôi Cửu Chỉ nói: "Vậy phải nghĩ cách dụ y ra ngoài thôi."

Cộc cộc, tiếng gõ cửa vang lên.

Hai người đều chau mày, sáng sớm tân xuân thế này, ai lại đến tìm bọn họ đây?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>